

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/150/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6111227200
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6111227200.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. a JUDr. Renáty Deákovéj, v právnej veci navrhovateľa L. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. XX, W., zastúpený advokátom JUDr. Petrom Peružekom, so sídlom Cintorínska 1, 920 01 Hlohovec, proti odporcovi PILECKÝ SLOVENSKO, s. r. o., so sídlom Boldocká cesta 7, 903 01 Senec, IČO: 35 876 956, zastúpený Právny dom - advokáti, s. r. o., so sídlom Hurbanova 9/A, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 857 793, v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 7C/223/2011-155 z 11. 02. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Prvostupňový súd na návrh navrhovateľa zrušil rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného spoločnosťou Obchodný súd s. r. o. sp. zn. OS 67/2011 zo dňa 07. 11. 2011 v časti výroku, ktorým bola povinnosť uložená navrhovateľovi a vo zvyšku návrh zamietol. Odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 616,14 Eur a zaplatiť na účet súdu súdny poplatok vo výške 331,50 Eur.

Konštatoval, že návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku podal navrhovateľ v lehote ustanovenej § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „Zákon o rozhodcovskom konaní“). Za nedôvodnú považoval námietku navrhovateľa, že rozhodnutie predmetného sporu nebolo v právomoci rozhodcovského súdu. Majetkový spor vzniknutý z obchodnoprávných vzťahov môže skončiť uzavretím súdneho zmieru na súde a jeho rozhodnutie nie je § 1 ods. 3 Zákona o rozhodcovskom konaní vylúčené z rozhodovania rozhodcovským súdom. Po posúdení listiny označenej účastníkmi ako Uznanie záväzku č. EXE 1125/2010 (ďalej v texte aj „Uznanie“) z hľadiska ustanovenia § 37 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že v článku IV. formulovaný súhlas navrhovateľa s rozhodcovskou doložkou zakotvenou v článku V. Uznaní mala za cieľ skrytým netransparentným spôsobom zaviazať navrhovateľa ako fyzickú osobu konateľa spoločnosti a získať jej súhlas s rozhodcovskou doložkou obsiahnutou v článku V. Netransparentná a zavádzajúca formulácia článku IV. je len snahou o rozšírenie rozhodcovskej doložky aj na fyzickú osobu. V listine s názvom Uznanie záväzku sa účastníci v úvodnej časti označujú ako veriteľ a dlžník. V závere je podpísaná tiež s označením veriteľ a dlžník. Z takto označených účastníkov právneho úkonu sa javí, že bol uzatváraný len medzi dlžníkom a veriteľom. Navrhovateľ bol v článku IV. označený len ako „podpísaný štatutárny orgán dlžníka ako fyzická osoba“ napriek tomu, že v rozhodcovskej doložke musia byť účastníci označení spôsobom nevzbudzujúcim

pochybnosti, kto ju uzatváral. Podpis navrhovateľa ako fyzickej osoby sa za článkom V. zachytávajúcom rozhodcovskú doložku nenachádza. Podpísal ju len ako konateľ dlžníka.

Rozhodcovským rozsudkom bola uložená povinnosť nielen navrhovateľovi, ale aj právnickej osobe Drôtovňa s. r. o. so sídlom v Bratislave. Návrhu na zrušenie rozhodcovského rozsudku vyhovel súd len v časti týkajúcej sa navrhovateľa z dôvodu, že druhý odporca v rozhodcovskom konaní Drôtovňa s. r. o. Bratislava návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku nepodal.

Trovy konania prisúdené navrhovateľovi podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) podľa vyčíslenia v dôvodoch predstavujú len trovy právneho zastúpenia.

Povinnosť zaplatiť súdny poplatok na účet súdu uloženú odporcovi odôvodnil ustanovením § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Odporca v odvolaní proti rozsudku okresného súdu uplatnil odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/ a f/ O. s. p.. Rozsudok súdu prvého stupňa označil za nepreskúmateľný s prvkami arbitrality. Okresný súd prekročil svoje právomoci, keď v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku skúmal rozhodcovský rozsudok nad rámec, ktorý je vymedzený dôvodmi podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 40 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní. Preskúmaním listiny o uznaní záväzku v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka, od ktorej odporca (v rozhodcovskom konaní navrhovateľ) vyvodil svoj nárok, konal súd nad rámec zákona a zaťažil svoje konanie vadou. Zákon o rozhodcovskom konaní umožňuje preskúmanie rozhodcovského rozsudku všeobecným súdom, ale len za predpokladu existencie formálnych dôvodov vymedzených v § 40 Zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré majú čisto procesnoprávny charakter, čo vylučuje skúmanie rozhodcovského rozsudku v konaní pred všeobecným súdom aj z hľadiska hmotnoprávnych predpisov. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo 14. 12. 2011 sp. zn. I. ÚS 496/2011 vyslovil názor, že skúmanie skutkových zistení a právneho posúdenia veci v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku je vylúčené. Okresný súd mal posudzovať iba platnosť rozhodcovskej doložky, nie platnosť uznania záväzku ako celku vrátane jeho článku IV., ktorým navrhovateľ prevzal na seba ručiteľský záväzok. Uznanie záväzku podľa § 303 Obchodného zákonníka je hmotnoprávny úkon, ktorého platnosť nebol všeobecný súd oprávnený v tomto konaní posudzovať. Nepreskúmateľný je záver okresného súdu vo vzťahu k rozhodcovskej doložke. Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia označil formuláciu článku IV. Uznania záväzku ako netransparentnú a zavádzajúcu. Žiaden právny predpis v súvislosti s právnymi úkonmi nepozná pojem „netransparentný právny úkon“, nakoľko úkon je buď platný alebo neplatný. Všeobecný súd ani neuviedol, či následkom tohto údajne netransparentného právneho úkonu má byť jeho neplatnosť alebo je právny úkon len netransparentný bez toho, aby táto skutočnosť mala vplyv na jeho platnosť. Odporca nesúhlasí ani s tým záverom okresného súdu, že navrhovateľ nepodpísal rozhodcovskú doložku. Článok V. Uznania záväzku obsahujúci rozhodcovskú doložku vyložil okresný súd vo vzťahu k podpisujúcim osobám značne reštriktívnym spôsobom a v rozpore s gramatickým a logickým výkladom. Pokiaľ by sa súd pridržiaval logického ale hlavne aj gramatického výkladu, dospel by k záveru, že podpisujúcimi osobami sa rozumejú všetky osoby, ktoré sú na uznaní záväzku podpísané bez ohľadu na to, kde sa miesto ich podpisu na uznaní záväzku nachádza. Nie je správny záver okresného súdu, že pre platnosť právneho úkonu je rozhodujúci taký podpis podpisujúceho, ktorý sa nachádza na konci textu, s ktorým má podpisujúci vyjadriť súhlas. V zmysle záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 26Cdo 1789/2005 princíp, že text písaný pod podpisom neprezentuje relevantný prejav vôle osoby, ktorá sa podpísala, sa podľa súdnej praxe i odbornej literatúry vzťahuje bezvýnimčne len k niektorým úkonom - typický k závetu z dôvodu, že žiadny právny predpis neustanovuje, kde má byť podpis na listine zachycujúci písomný prejav vôle umiestnený. Z uvedeného podľa názoru odporcu vyplýva, že podpisujúcou stranou vo vzťahu k rozhodcovskej doložke v uznaní záväzku sa rozumie nielen osoba, ktorá je podpísaná pod článkom V., ale akákoľvek osoba, ktorá je podpísaná na uznaní záväzku ako takom, teda aj navrhovateľ. Chýbajúci podpis navrhovateľa pod článkom V. Uznania záväzku neznamena, že sa rozhodcovská doložka nevzťahuje aj na navrhovateľa. Okresný súd opomenul, že účastníkmi dohody v uznaní záväzku boli účastníci obchodnoprávnych vzťahov, na ktorých sa v plnom rozsahu vzťahuje Obchodný zákonník a zásady, na ktorých je Obchodný zákonník postavený, predovšetkým zásada zmluvnej voľnosti. Navrhovateľ ako konateľ obchodnej spoločnosti bol povinný konať s odbornou starostlivosťou, ktorá sa vzťahuje aj na podpisovanie listín a ktorá predpokladá, že konateľ si text, ktorý podpísal prečítal. Okresný súd v konaní postupoval so zvýšenou opatrnosťou v

prospech navrhovateľa, bez toho, aby navrhovateľ takúto zvýšenú ochranu potreboval. Navrhovateľ nevystupoval v tomto vzťahu ako spotrebiteľ. Preto mal súd výklad rozhodcovskej doložky prispôbiť zásadám typickým pre obchodnoprávne vzťahy, v rámci ktorých je obdobné dojednanie rozhodcovskej doložky úplne bežné a typické, rovnako je bežné, že účastníci obchodnoprávných vzťahov odkazom na právne normy rozumejú, nakoľko to predpokladá aj funkcia konateľa obchodnej spoločnosti. Súd tak zrejme nerobil aj z dôvodov, že vec bola zaradená do súdneho registra „C“ aj napriek tomu, že ide o typický obchodnoprávny spor, čo vyplýva zo samotnej povahy účastníkov konania. Okresný súd sa vôbec nevyporiadal s prehlásením navrhovateľa v článku IV. Uznania záväzku, že súhlasí s článkom V. Uznania. Krajský súd v Nitre vo svojom rozhodnutí z 28. 09. 2012 sp. zn. 9CoE/142/2002 obdobný súhlas ručiteľa s prejednaním sporu pred rozhodcovským súdom akceptoval. Súd od odporcu bezdôvodne vyžadoval, aby listinu o uznaní záväzku s rozhodcovskou doložkou zaslal vopred navrhovateľovi. Takúto povinnosť účastníkovi obchodnoprávneho vzťahu zákon neukladá. Napriek tomu odporca tak urobil a spoločnosť Drôtovňa s. r. o. Bratislava, ktorej jediným konateľom a spoločníkom je práve navrhovateľ, doručil listiny s označením Informácia o záväzku zo dňa 12. 10. 2010, ktorej prílohou bolo aj Vyjadrenie k záväzku č. EXE 1125/2010, ale adresát si túto zásielku v odbernej lehote neprevzal. Túto skutočnosť pripísal okresný súd na ľarchu odporcu. Navrhovateľ sa tak mal možnosť vopred oboznámiť so znením rozhodcovskej doložky v totožnom znení, aká je zachytená v uznaní záväzku. Rozhodcovská doložka podľa názoru odporcu spĺňa všetky predpoklady dané v ustanovení § 3 a nasl. Zákona o rozhodcovskom konaní. Nie je potrebné, aby rozhodcovská doložka presne špecifikovala spory, ktoré majú byť predmetom rozhodcovského konania, ako uvádza súd, v zmysle § 3 Zákona o rozhodcovskom konaní sa môže rozhodcovská doložka vzťahovať aj na úplne všetky spory medzi účastníkmi jej dojednania.

Vec vedená na Krajskom súde v Banskej Bystrici, na ktorú odkazuje prvostupňový súd, bola založená na odlišnom skutkovom základe. V súčasnosti je toto rozhodnutie predmetom skúmania zo strany ústavného súdu, keďže sa odvolací súd s odvolaním účastníka náležite nespriadal.

Navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, prípadne zmeniť ho (zrejme zamietnuť návrh) a uložiť navrhovateľovi povinnosť nahradiť odporcovi trovy konania. Súčasne navrhol, aby odvolací súd samostatným výrokom pripustil dovolanie na otázky zásadného právneho významu, za ktoré označil: 1. bol všeobecný súd oprávnený posudzovať v tomto konaní platnosť listiny, od ktorej odôvodnil odporca (v rozhodcovskom konaní navrhovateľ) svoj hmotnoprávny nárok, 2. sú pre platnosť listiny rozhodujúce len tie podpisy účastníkov, ktoré sa nachádzajú za textom listiny, 3. posudzuje sa platnosť rozhodcovskej doložky aj z hľadiska povahy účastníkov v nadväznosti na zásadu zmluvnej voľnosti?

Navrhovateľ zotrval na názore, že nebol účastníkom rozhodcovskej zmluvy, preto vo vzťahu k nemu nebola daná právomoc rozhodcovského súdu konať o nárokoch odporcu. Samotný Zákon o rozhodcovskom konaní predpokladá, aby bol zrejмый obsah rozhodcovskej zmluvy, ako aj označenie osôb, ktoré v danom prípade je neurčité. Interpretácia zo strany odporcu, že kdekoľvek sa nachádzajúci podpis v Uznaní záväzku je podpisom rozhodcovskej doložky, je iba dodatočným odôvodnením situácie, ktorá nastala pri dokazovaní na súde. Týmto spôsobom odporca v rozhodcovskom konaní neargumentoval. Námietky navrhovateľa proti platnosti rozhodcovskej doložky ignoroval. Dôvod na pripustenie dovolania podľa názoru navrhovateľa neexistuje. Otázky položené odporcom vie spoľahlivo vyriešiť aj Krajský súd v Banskej Bystrici.

Okresný súd prejednal vec na pojednávaní. V dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav; ním vykonané dôkazy nebolo potrebné zopakovať ani doplniť. V konaní nejde o vec porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a jej prejednanie nevyžaduje dôležitý verejný záujem. Odvolací súd po tomto zistení prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu a rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil, pretože odvolanie odporcu nie je dôvodné.

Odporca za vadu konania označil, že prvostupňový súd nad zákonné oprávnenie vyplývajúce zo Zákona o rozhodcovskom konaní skúmal platnosť hmotnoprávných úkonov, od ktorých odporca vystupujúci v rozhodcovskom konaní v pozícii navrhovateľa odvodzoval svoj nárok, hoci v konaní o zrušení

rozhodcovského rozsudku sa môže zaoberať iba tým, či nebol rozhodcovský rozsudok vydaný v rozpore s podmienkami uvedenými v § 40 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní. Konkrétne prvostupňovému súdu vytýkal, že skúmal platnosť právneho úkonu navrhovateľa z hľadiska ustanovenia § 37 Občianskeho zákonníka a bez zákonného zmocnenia skúmal aj platnosť vyhlásenia ručiteľa v zmysle § 303 Obchodného zákonníka. Takéto závery však z rozsudku okresného súdu podľa názoru odvolacieho súdu nevyplývajú. Okresný súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, čoho sa navrhovateľ domáhal, z akých dôvodov, aké dôkazy v konaní vykonal, k akým skutkovým záverom na základe vykonaných dôkazov dospel, pod aké zákonné ustanovenia podriadil zistený skutkový stav a ako vec právne posúdil. Odvolací súd nepovažuje za dôvodnú výtku odporcu, že rozsudok okresného súdu nie je odôvodnený presvedčivo, zrozumiteľne a nie je preskúmateľný. Napriek zápisu veci do registra „C“ si bol okresný súd vedomý, že posudzuje platnosť rozhodcovskej doložky medzi účastníkmi obchodno-záväzkového vzťahu a nič v konaní ani v rozhodnutí nenasvedčuje tvrdeniu odporcu, že okresný súd poskytol väčšiu ochranu navrhovateľovi, než ktorá mu podľa Zákona o rozhodcovskom konaní prináleží, ako to tvrdí odporca v odvolaní.

Zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (lex specialis) neupravuje komplexne všeobecné inštitúty obchodnoprávných vzťahov, akými sú aj právne úkony. Občiansky zákonník predstavuje všeobecný predpis (lex generalis) aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku. Spôsob uskutočňovania právnych úkonov pre chýbajúcu úpravu v osobitnom zákone sa aj medzi účastníkmi obchodnoprávných vzťahov posudzuje podľa Občianskeho zákonníka. Správne preto okresný súd platnosť rozhodcovskej doložky posudzoval nielen podľa Zákona o rozhodcovskom konaní, ale aj podľa ustanovenia § 37 Občianskeho zákonníka, ktorý v prvom odseku ustanovuje, že právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný. Keďže rozhodcovská doložka bola súčasťou listiny označenej ako Uznanie záväzku, musel sa okresný súd zaoberať tým, či sú subjekty uzatvárajúce rozhodcovskú doložku označené nezameniteľným spôsobom, ako aj obsahom a formou prejavenej vôle navrhovateľa z dôvodu, že len vážna (existujúca) vôľa môže byť základom právneho úkonu vyvolávajúceho právne následky predpokladané zákonom. Právny úkon musí byť zrozumiteľný a určitý, nepripúšťajúci rôzny výklad a navonok prejavená vôľa musí byť v súlade so skutočnou vôľou konajúceho subjektu vyvolať zamýšľané právne dôsledky. Práve tieto kritériá vyjadruje § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka (právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný), podľa ktorého skúmal okresný súd aj platnosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v Uznaní záväzku EXE 1125/2010 z 02. 03. 2011. Keďže rozhodcovská doložka mala byť súčasťou listiny popisujúcej stav záväzkov medzi účastníkmi, uznanie záväzku, dohodu o nahradení pôvodného záväzku novým záväzkom, vyhlásenie o ručení, musel okresný súd posúdiť listinu ako celok, ale len z hľadiska formy (písomný právny úkon) označenia účastníkov, zrozumiteľnosti a určitosti. Celé odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu popisujúce, akým spôsobom boli označení účastníci v Uznaní záväzku, čo bolo obsahom listiny, kde sa nachádzajú podpisy účastníkov, či je zrozumiteľný, presný a určitý text, smeruje len k tomu, aby okresný súd dostatočne odôvodnil, prečo považuje spôsob dosiahnutia podpisu navrhovateľa pod článkom IV. Uznania, ktorý má zakladať súhlas navrhovateľa s rozhodcovskou doložkou za zavádzajúci. Okresný súd správne pochopil, že predmetom konania je zrušenie rozhodcovského rozsudku na návrh jedného z odporcov v rozhodcovskom konaní z dôvodu uvedeného v § 40 ods. 1 písm. c/ Zákona o rozhodcovskom konaní, že jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy. Presne to vyjadril v poslednom odseku na 6 strane odôvodnenia rozhodnutia textom: súd má za to, že takáto netransparentná a zavádzajúca formulácia článku IV. je len snahou o rozšírenie rozhodcovskej doložky aj na fyzickú osobu ... rozhodcovská doložka musí byť uzavretá tak, aby uzatvárajúcim zmluvných stranám boli známe všetky obsahové náležitosti rozhodcovskej doložky ... podpis navrhovateľa sa nachádza pred dojednaním rozhodcovskej doložky ... účastníkom nič nebránilo, aby rozhodcovskú doložku uzavreli, že jej obsah bude zachytený pred podpisom dohody všetkých zmluvných strán o rozhodcovskej doložke Ani predchádzajúci text odôvodnenia na 6. strane počínajúc textom: súd listinu Uznanie záväzku preskúmal v súlade s § 37 Občianskeho zákonníka, v ktorom okresný súd vyjadril názor, že z označenia účastníkov v celej listine sa javí, že ide o úkony medzi veriteľom PILECKÝ SLOVENSKO, s. r. o. a dlžníkom Drôtovňa, s. r. o., medzi ktorými boli uskutočnené viaceré vymenované právne úkony, smeruje len k tomu, že označenie navrhovateľa ako „podpísaný štatutárny orgán dlžníka ako fyzická osoba“ mohlo naviesť navrhovateľa, že stále koná ako štatutárny orgán právnickej osoby a nie vo vlastnom mene ako fyzická osoba. Okresný súd neposudzoval nároky účastníkov z hľadiska hmotného práva. Dospel iba k názoru, že navrhovateľov podpis pod článkom IV. Uznania záväzku nevyjadruje súhlas s rozhodcovskou doložkou obsiahnutou v článku V. Uznania záväzku, pretože súhlas

s rozhodcovskou doložkou bol skryte naformulovaný do článku IV. Uznania. Odvolací súd s názorom okresného súdu súhlasí a dospel k rovnakému záveru, že podpis navrhovateľa za článkom IV. v Uznaní záväzku nie je nespochybniteľným prejavom jeho vôle uzavrieť rozhodcovskú doložku, pretože pri hodinovom jednaní v kaviarni, predmetom ktorého nebola len rozhodcovská doložka, si navrhovateľ vôbec nemusel uvedomiť, čo znamená záverečný text v článku IV. Uznania záväzku „ako aj súhlas s článkom V. Uznania“. Uzavretie rozhodcovskej doložky je právny úkon. Tento právny úkon nebol uskutočnený v súlade s § 37 Občianskeho zákonníka, chýba mu vážnosť, určitosť a zrozumiteľnosť, preto je neplatný. Neplatnosť tohto právneho úkonu neodvodil okresný súd z názoru, ktorý v odvolaní odporca podsúva, že umiestnenie podpisu robí právny úkon neplatným. Aj odvolací súd je toho názoru, že pokiaľ by sa popri dlžníkovi Drôtovňa, s. r. o. za uzavierajúceho rozhodcovskú doložku označil aj „štatutárny orgán dlžníka ako fyzická osoba“ s uvedením mena L., nemohol by navrhovateľ namietat, že bol pri podpise rozhodcovskej doložky protistranou uvedený do omylu, pretože by jasne vyjadril svoju vôľu podrobiť sa rozhodcovskému konaniu nielen ako dlžník Drôtovňa, s. r. o., ale aj ako fyzická osoba, konateľ tejto spoločnosti.

Okresný súd nezaťažil svoje konanie vadou namietanou odporcom, že skúmal rozhodcovský rozsudok aj z hľadiska hmotnoprávných predpisov a podstatnou otázkou pre vyhodnotenie platnosti rozhodcovskej doložky bola vážnosť, určitosť a zrozumiteľnosť právneho úkonu, nie umiestnenie podpisu navrhovateľa v texte písomného právneho úkonu a okresný súd neprípisoval povahe účastníkov uzatvárajúcich rozhodcovskú doložku osobitný význam. Z tohto dôvodu dospel odvolací súd k názoru, že odpoveď na otázky položené odporcom v odvolaní nemá pre vec podstatný význam a nie je potrebné pripustiť dovolanie na zodpovedanie týchto otázok Najvyšším súdom Slovenskej republiky.

Rozsudok okresného súdu bol ako vecne správny potvrdený aj vo výroku o trovách konania i napriek tomu, že okresný súd čiastočne návrh zamietol. Navrhovateľ dosiahol, čoho sa svojím návrhom domáhal, i keď možno nepresnou formuláciou navrhovaného petitu, ale zo skutkového vymedzenia žalobného nároku a jeho odôvodnenia je evidentné, že chcel dosiahnuť zrušenie rozhodcovského rozsudku vo vzťahu k sebe ako fyzickej osobe. Tomuto jeho návrhu okresný súd vyhovel. Dôvodne potom navrhovateľovi priznal aj náhradu trov konania, ktoré boli určené v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Navrhovateľ bol rozhodnutím súdu oslobodený od súdnych poplatkov, poplatková povinnosť podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch ako správne rozhodol okresný súd prešla na odporcu.

Vo vyjadrení k odvolaniu odporcu si navrhovateľ uplatnil trovy odvolacieho konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd 14. 05. 2014 v súlade s § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnému navrhovateľovi v odvolacom konaní priznal náhradu trov konania vo výške ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení rozsudku. Do troch dní od vyhlásenia rozhodnutia navrhovateľ trovy odvolacieho konania v zmysle § 151 ods. 2 O. s. p. nevyčísľil. Zo spisu navrhovateľovi ako účastníkovi žiadne trovy odvolacieho konania okrem trov právneho zastúpenia nevyplývajú.

Podľa § 151 ods. 2 O. s. p., ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísľil, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Postupujúc podľa § 151 ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodol, že navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva z dôvodu, že ich do troch dní od vyhlásenia rozhodnutia nevyčísľil.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.